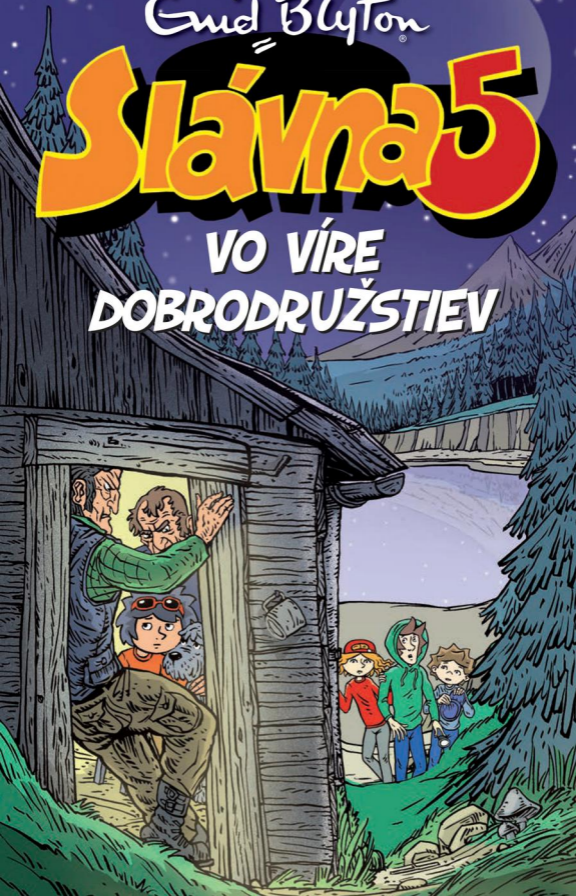


Enid Blyton

Slávna 5

VO VÍRE
DOBRODRUŽSTIEV



Slávná 5

Slávná 5

**VO VÍRE
DOBRODRUŽSTIEV**

Enid Blyton®

slovart

Enid Blyton: Five Fall into Adventure
THE FAMOUS FIVE. *Five Fall into Adventure*

© 1950 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Slávna päťka vo víre dobrodružstiev

© 2016 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1994, 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4214-7

www.slovart.sk

Obsah

1. Opäť na Kirrinovskej chalupe	7
2. Stretnutie na pláži.....	14
3. Tvár za oblokom	21
4. Na druhý deň.....	28
5. Čertica Jo	35
6. Čo sa stalo v noci?.....	42
7. Policajti v dome	49
8. Kam sa podela George?	56
9. Nevšedný odkaz - a plán.....	63
10. Sidov úžasný večer.....	70
11. Dickov zajatec	77
12. Jo už nemlčí	84
13. Pátracia výprava	91
14. Simmyho karavan	97
15. Annu neteší dobrodružstvo.....	103
16. Nočný návštevník.....	110
17. Plavba v Georinom člne.....	116
18. Veci sa dávajú do pohybu	123
19. Jo prekvapuje.....	130
20. Vo víre dobrodružstva	136
21. Zopár prekvapení	143
22. Bystrá Jo	150
23. Markhoff pátra	156
24. Obrovské prekvapenie	162
25. Všetko v poriadku.....	169

1.

Opäť na Kirrinovskej chalupe

Georgina už dlhú chvíľu postávala na stanici a vyčkávala vlak, čo mal privieť jej dvoch bratrancov a sesternicu. Pes Timothy sa jej poslušne držal a nedočkavo vrtel veľkým chvostom. Dobre vedel, že prišli čakať Juliana, Dicka aj Annu, a veľmi sa tešil. Vždy bolo fajn, keď sa päťka zišla – o zábavu mali postarané.

„Aha, Timmy, vlak! Konečne!“ zvolala George. Všetci ju volali týmto chlapčenským menom. Na Georginu totiž vôbec nereagovala. A veru aj vyzerala ako chlapec – nakrátko ostrihané kučery, džínsy, tričko. Tvár samá peha, ruky i nohy opálené dohne-da, celkom ako futbalista.

Dunenie ocelových kolies silnelo každým okamihom, vlak sa neodvratne blížil a svoj príchod oznamoval krátkym výstražným pískaním. Timmy zaskušal a znova zavrtel chvostom. Nemal rád vlaky, tento však výnimočne vítal.

Vlak spomaľoval a vchádzal do stanice. Ešte skôr než dohrmel k malému perónu, z okienka sa

vyklonili tri hlavy a nadšene im kývali tri ruky. Aj George kývala ostošesť, tvár sa jej rozžiarila do úsmevu.

Vlak ešte brzdil, ale dvere sa už otvorili. Zjavil sa v nich vysoký chlapec a vzápätí pomáhal vystúpiť dievčatku. Za ním šiel ďalší chlapec, trošku nižší než ten prvý, v rukách dve veľké cestovné tašky. Zložil ich na perón a vyvliekol ďalšiu, a vtom sa už prihrnula George s Timom.

„Julian! Dick! Anna! Konečne ste tu! Pánabeka, také meškanie! Už sme si mysleli, že sa vás nedočkáme!“

„Ahojček, George! Tak už sme tu. Počkaj, Timmy, nevyskakuj, nemusíš ma hneď zjesť.“

„Ahoj, George! Jéj, Timmy, dobre, zlatíčko – len ma už toľko neoblizuj!“

„Haf,“ zabrechal radostne Timmy a obiehal deťi ako družica, usilovne sa im pletúc pod nohy.

„Nemáte nijaký kufor?“ prekvapila sa George. „Prišli ste iba s tromi taškami?“

„Veď vieš, žiaľbohu, nejdeme na dlho,“ začal Dick. „Tentoraz iba na dva týždne! Aj to je však lepšie než nič.“

„Nemali ste sa zaistiť na šesť týždňov do Francúzska,“ podotkla George so štipkou závesti. „Tuším sa z vás stali Francúzi.“

Dick sa rozosmial, frajersky zagestikuloval a prešiel do plynulej francúzštiny. George, samozrejme, nerozumela ani slovo. Jazyky jej nešli a vo francúzštine sa priam topila.

„Prestaň už,“ zahriakla ho a priateľsky doňho drgla. „Ty somár jeden, vôbec si sa nezmenil. Juj,

ale som rada, že vás vidím. Chýbali ste mi. Bez vás tu bola nuda.“

Po nástupisku sa k nim blížil nosič s vozíkom. Dick mu kývol a hneď naňho spustil po francúzsky. Nosič vyvalil oči, čo sa robí, veď Dicka dobre poznal.

„Nedohaduj sa tu so mnou po hotentótsky. Povedz to radšej na rovinu. Chceš, aby som vám zaviezol batožinu na Kirrinovskú chalupu?“

„Budte taký láskavý,“ ozvala sa Anna. „Prestaň, Dick. Nezdá sa ti, že preháňaš?“

„Nechaj ho,“ prehodila George a zavesila sa na Annu i Dicka. „Fajn, že ste tu. Mama sa na vás teší.“

„Strýko Quentin už menej, však?“ poznamenal Julian, keď spolu kráčali po malom nástupisku so šantiacim Timom v päťách.

„Oco je tentoraz celkom normálny,“ oznamovala George. „Veď viete, že bol s mamou v Amerike, prednášal tam a počúval prednášky iných vedcov. Mama vravela, že ho všetci obskakovali a to mu robilo dobre.“

Georgin otec bol vynikajúci vedec, preslávil sa na celom svete. Doma to s ním však nemali ľahké – bol veľmi netrpezlivý, prchký a zábudlivý. Deti si ho obľúbili, ale mali pred ním veľký rešpekt. Vždy si vydýchli, keď sa na pár dní vzdialil z domu. Konečne sa mohli vyburíť – hulákať, pobehovať po schodoch, vymýšľať hlúposti a vôbec, vyblázniť sa, ako len túžili.

„A bude strýko doma celý čas, kým sme u vás?“ vyzvedala Anna. Trocha sa veru bála horkokrvného vedáтора.

„Nie, nebude. Mama s ocom zajtra odchádzajú na cestu po Španielsku,“ oznamovala George. „To je, čo! Budeme sami!“

„Paráda!“ nadchýnal sa Dick. „Celý deň budeme môcť pobehovať v plavkách, ak sa nám práve zachce.“

„A Timmy môže v pohode jesť s nami pri stole. Nikto ho pre nič za nič nevykáže za dvere,“ dodala George. „Tento víkend strávil za dvermi more času – vyhodili ho pri každom jedle iba preto, lebo sa oháňal po dotieravých muchách. Otca ide skrátka rozhodiť, keď Timmy zacvakne zubami a lapí muchu.“

„Chudáčik Timmy,“ ľutovala psa Anna a pohľadkala ho po drsnej srsti. „S nami si môžeš cvakať, koľko len chceš. Vychytaj hoci všetky muchy,“ prihovárala sa mu.

„Haf,“ súhlasil vďačne Timmy.

„Tentoraz asi ťažko stihneme nejaké dobrodružstvo, máme málo času,“ vzdychol si Dick, keď kráčali chodníčkom ku Kirrinovskej chalupe. Červené maky popri ceste sa ľahučko kolísali v letnom vánku a v diaľke, belasá ako nevädze, sa jagala morská hladina.

„Ešte dva týždne a začína sa škola! Dúfajme, že nám počasie vydrží. Chcem sa kúpať šesť ráz denne!“

Čoskoro už všetci sedeli pri stole a pochutnávali si na olovrante v Kirrinovskej chalupe. Teta Fanny servírovala k čaju výborné briošky a koláčiky. Tešila sa, že zasa vidí svoju neter i oboch synovcov.

„George sa konečne začne smiať,“ usmiala sa na štyroch hladošov. „Týždeň či dva už chodila ako

mumák, čo mala hlavu v smútku. Dick, dáš si ešte briošku? Alebo radšej hneď dve?“

„Dobrý nápad,“ potešil sa Dick a hneď ho aj zrealizoval. „Tie vaše briošky sú senzačné! V pečení ste svetová jednotka, teta Fanny! A kde je náš strýko Quentin?“

„V pracovni,“ povedala teta. „Vie síce, že je olovrant, istotne počul aj zvonček, ale pravdepodobne sa do dačoho zavrtal. Vidí sa mi, že poňho radšej skočím. Mám pocit, že bez jedla by vydržal aj celý deň, keby som ho napokon neprivedla do jedálne!“

„Už ide,“ ozval sa Julian, keď začul známe kroky, čo sa náhlili dolu schodmi. Dvere sa rozleteli a stál v nich zamračený strýko Quentin s novinami v ruke. Zdalo sa, že deti si ani nevšimol.

„Pozri sa, Fanny, len sa pozri!“ vykrikoval. „Aha, čo dali do tých novín – presne to, čo som im prízvukoval, aby tam NEDÁVALI! Tí chmuľovia! Tí idioti! Tí...“

„Quentin! Čo sa, preboha, stalo?“ zhrozila sa teta Fanny. „Nevidíš, že už prišli deti? Vôbec si si ich nevšimol?“

No strýko Quentin si nikoho nevšimal. Zúrivo cível do novín a zlostne do nich plesol.

„A teraz sa sem dovalia hordy reportérov, budú sa dožadovať rozhovoru a spovedať ma, aby sa dozvedeli o mojich najnovších nápadoch!“ rozhorčoval sa hromovým hlasom. „Pozri, čo tu píšu! ‚Tento významný vedec pracuje a svoje pokusy uskutočňuje doma na Kirrinovskej chalupe. V domácej pracovni sa vŕšia všetky jeho poznámky, ku ktorým tentoraz pribudli ďalšie vzácnosti – plody jeho pobytu v Ame-

rike. Tam, v jeho chalupe, sa nachádzajú aj úžasné diagramy a podobné veci. ‘Vravím ti, Fanny, prichystaj sa na inváziu – napadnú nás ako kobylky.’“

„Neboj sa, Quentin, nenapadnú,“ chlácholila ho manželka. „Čo nevidieť sme v Španielsku. Len si pekne sadni a trocha si zajedz. A mimochodom – nemohol by si už, náhodou, privítať Juliana, Dicka a Annu?“

Strýko Quentin čosi zašomral a sadol si k stolu. „Nevedel som, že prídu,“ vyhlásil a vzal si briošku. „Naozaj si mi to mohla povedať, Fanny.“

„Aj som ti povedala – včera iba tri razy a dnes pre zmenu dva,“ odvetila.

Anna sa neovládla a chytila strýka za ruku. „Vôbec ste sa nezmenili, strýko Quentin,“ šepkala mu zo susednej stoličky. „Neviete si za ten svet zapamätať, že máme prísť! Nemáme radšej hneď aj odísť?“

Strýko sa na ňu pozrel z výšky a usmial sa. Zlá nálada ho vždy rýchlo prešla. Pozrel na chlapcov a vystrúhal grimasu. „Takže ste zas tu!“ zvolal. „Čo poviete, decká, obránite moju pevnosť, kým budem s vašou tetou na cestách?“

„Jasnačka!“ zvolala trojica jednohlasne.

„Všetkých budeme držať v šachu!“ zastrájal sa Julian. „Aj Tima zapojíme do hry. Na dvere vyvesíme tabuľku: *„Pozor, veľmi zlý pes!“*“

„Haf,“ súhlasil natešene Timmy a plieskal chvostiskom o podlahu. Vtom mu okolo ňufáka preletela mucha.

„Daj si ešte briošku, ocko,“ zahovárala pohotovo George. „Kedyže sa to s mamou chystáte do toho Španielska?“

„Zajtra,“ odvetila mama. „Netvár sa tak, Quentin. Dobre vieš, že už to máme dávno naplánované. A ty jednoducho potrebuješ dovolenku – potrebuješ vypnúť. Ak zajtra nevyrazíme, všetko, čo bolo dohodnuté, padne.“

„Mohla si ma teda aspoň upozorniť, že je to už zajtra,“ vyhovárал sa. „Chcem tým povedať, že mám ešte kopy roboty. Musím prezrieť svoje poznámky, všetko pozakladať a...“

„Quentin, tisíc ráz som ti hovorila, že odchádzame tretieho septembra,“ zdôraznila. „Aj ja si potrebujem oddýchnuť. Deti sa o seba vedia postarať a majú Tima – isto uvítajú, že tu budú chvíľu sami. Julian je už takmer dospelý a nič ho nezaskočí, poradí si v každej situácii.“

Timmy ešte dva razy chňapol po muche a strýko Quentin vyskočil zo stoličky. „Keď to ten pes urobí ešte raz,“ spustil, ale teta Fanny ho hneď umlčala.

„Vidiš, aký si podráždený! Nedá sa to s tebou vydržať, milý Quentin. Zmena vzduchu ti iba prospieje a deti si užijú dva pekné týždne. Prakticky sa nič nemôže stať, tak už sa konečne zmier s tým, že zajtra odchádzame!“

Že vraj nič! Teta Fanny sa, pravdaže, mýlila. Keď je päťka bez dozoru, môže sa stať hocičo!

2.

Stretnutie na pláži

Ráno veru nebolo ľahké dostať strýka Quentina z domu. Zamkol sa v pracovni a do poslednej chvíle tam triedil svoje drahocenné poznámky. Taxík už trúbil pred domom aj teta Fanny bola dávno vychystaná. Napokon stratila trpezlivosť, vybehla hore schodmi a zabúchala na dvere pracovne.

„Počuješ, Quentin! Ihneď otvor! A konečne pod, lebo zmeškáme lietadlo!“

„Už iba minútku!“ zvolal cez dvere. Teta Fanny zúfalo pozrela na deti.

„To bolo štvrtý raz, čo zakričal: ‚Už iba minútku!‘“ zhrnula George. Vtom jej pri ruke zadrnčal telefón. Zdvihla ho.

„Prosím,“ ohlásila sa. „Áno. Nie, je mi ľúto, nie je to možné. Nikoho neprijíma. Odchádza do Španielska na dva týždne. A o čo ide? Počkajte, spýtam sa mamy.“

„Kto to je?“ dozvedala sa mama.

„Volajú z novín,“ oznamovala George. „Chcú sem vyslať reportéra, aby urobil rozhovor s ocom.“

Povedala som im, že odchádza do Španielska, a oni sa pýtajú, či to môžu zverejniť.“

„Pravdaže. Nech to len napíšu,“ potešila sa mama. „Keď to bude v novinách, aspoň tu nebudú zvoniť telefóny a nikto vás nebude otravovať. Povedz im, že môžu.“

George vybavila odkaz, taxík sa šialene roztrúbil a Timmy statočne brechal. Dvere pracovne sa rozleteli a vybehol z nich strýko Quentin, zachmúrený až hrôza.

„Prečo nemôžem mať chvíľku pokoj, keď robím dôležitú prácu?“ začal, no teta Fanny bola jedným skokom pri ňom a ťahala ho dolu do haly. Do jednej ruky mu strčila klobúk a do druhej chcela turistickú palicu, ale nemohla – zvieral v nej ťažkú koženú aktovku.

„Ešte nebolo dosť tej roboty? Chápeš už, ideme na dovolenku!“ prízvukovala nahnevane teta Fanny. „Ach, Quentin, ty si horší ako také zlé dieťa! Čo to, prosím ťa, zasa vlečieš? Azda si len neberieš so sebou robotu?“

Taxikár netrpezlivo zatrúbil a Timmy sa strýkovi Quentinovi rozbrechal rovno za chrbtom, až vydesený vedátor podskočil od ľaku. A do toho všetkého ohlušujúco zadrnčal telefón.

„To bude ďalší reportér, ocko. Radím ti, rýchlo preč a budeš mať pokoj!“

Nevedno, či práve dcérine slová primali otca k odchodu, no v priebehu niekoľkých sekúnd sedel v taxíku aj s aktovkou v ruke a bez zaváhania detailne vytmavil taxikárovi, čo si myslí o šoféroch, čo vytrubujú na zákazníkov.

„Ahojte, moji zlatí,“ volala na deti vyšľavená teta Fanny. „Podarilo sa, odchádzame! Dávajte na seba pozor!“

Taxík vyštartoval a bleskovo sa stratil za rohom. „Chuderka mama, nemá to ľahké,“ vzdychla si George. „Toto je na programe zakaždým, keď idú spolu niekam na dovolenku. Jedno je teda isté – NIKDY sa nevydám za vedca.“

Všetkým odľahlo a poriadne si vydýchli. Strýko Quentin odišiel. Konečne. Fakt sa s ním nedalo vydržať, keď bol prepracovaný.

„Darmo je, géniom s takouto mozgovou kapacitou treba všeličo prepáčiť,“ podotkol Julian. „Poviem vám, náš profák prírodných vied ho má v nesmiernej úcte. Vždy sa zhlboka nadýchne, kým vypustí z úst jeho meno. Horšie je, že kvôli geniálnemu strýkovi očakáva skvelé výsledky aj odo mňa.“

„Tak, tak. Vôbec to nie je jednoduché, keď sa v rodine vyskytne gigant,“ potvrdil Dick. „No, teraz sme už sami, ak nerátame našu milú Joannu! Stavím sa, že tá dobrá duša nás obšťastní perfektnými pochúťkami!“

„Podme sa pozrieť, či nám nedá niečo pod zub,“ navrhla George. „Začína mi škvŕkať v bruchu.“

„Vieš, že aj mne?“ ozval sa Dick. Svrne vykročili ku kuchyni, vykrikujúc na Joannu.

„Vôbec mi nemusíte hovoriť, prečo ste sa sem dohrnuli, už som sa dovtípila,“ spustila na nich dobrotivá kuchárka Joanna a pridala milý úsmev. „A vy sa isto dovtípíte, prečo je špajza pod zámkom.“

„Joj, Joanna, to ste nám nemali robiť!“ fňukal Dick.

„Mala – nemala, inak to nejde, keď sa do domu nahrnú štyria hladoši, a o tom nenažranom psisku radšej pomlčím,“ vyhlásila Joanna a ďalej rázne valkala cestu. „Ešte mám v živej pamäti, ako som si vlani cez prázdniny nachystala do špajze zásoby na druhý deň – celú mäsovú roládu, polovicu údeného jazyka, čerešňový koláč aj šľahačkovú tortu –, a keď som sa o niekoľko hodín vrátila, nezostala z tej hory jedla ani omrvinka!“

„Keď my sme si mysleli, že ste nám to prichystali na večeru,“ vysvetľoval Julian ukrivdeným hlasom.

„V poriadku. Tentoraz už nebudete mať šancu myslieť si dačo podobné,“ trvala na svojom Joanna. „Dvere do špajze zostanú zamknuté. Možno ich sem-tam otvorím a dám vám nejakú maškrtu, ale odomykať ich budem vždy ja, nikdy nie vy.“

Štvorica sa sklamané odšuchtala z kuchyne s Timom v závese. „Podme sa vykúpať,“ navrhol Dick. „Musím si švihnúť, keď chcem stihnúť vliezť do mora šesť ráz denne.“

„Oberiem nejaké zrelé slivky,“ povedala Anna. „Zídu sa ako malé občerstvenie. A na pláži si kúpime zmrzlinu, ak budú predávať. Rozhodne neumrieme od hladu! Do plaviek sa vyzlečieme až na pláži, aby nás cestou nespálilo slnko.“

Onedlho už boli dolu na pláži. Našli si príjemné miestečko a do piesku si vyhlúbili pohodlné diery na sedenie. Timmy si vyhrabal svoju vlastnú.

„Nechápem, prečo sa Timmy vôbec namáha, keď sa tak či tak nakoniec našťahuje do mojej, však, Timmy?“ prehodila George.

Timmy zavrtel chvostiskom a hrabal tak usilovne, až na deti dopadali spršky piesku. „Fuj!“ striasala sa Anna a vyplula piesok. „Prestaň, Timmy! Láskavo mi nezasypávajú to, čo som práve vyhrabala!“

Timmy si urobil malú prestávku, oblizol Annu a potom pokračoval ďalej, hľbiac dieru ako hrom. Celý zadychčaný si do nej napokon ľahol s papulou rozďavenou do širokého úsmevu.

„Pozrite, zasa sa smeje!“ zvolala Anna. „Ešte som nevidela psa, čo by sa smial ako náš Timmy. Fajn, že sme opäť spolu, ty náš veľký kamoš!“

„Haf,“ súhlasil zdvorilo Timmy, akoby chcel povedať, že aj on je veľmi rád, keď je zasa s Annou i ostatnými. Zavrtel chvostom a uštedril Dickovi novú spršku piesku.

Usalašili sa vo svojich pohodlných teplých diekach. „Najprv si dáme slivky a potom sa ide do vody,“ vyhlásil Dick. „Prihraj mi jednu, Anna.“

Po pláži sa k nim pomaly približovali dve postavy. Dick ich pozoroval s prižmúrenými očami. Chlap s chlapcom – to decko však vyzeralo! Hotový vandrák! Džínsy špinavé a otrhané, tričko zafúlané.

Chlap vyzeral ešte horšie. Ledva sa vliekol, ťahajúc jednu nohu za sebou. Mal riedke strnisko a úlisné malé oči, čo sliedivo brúsili po pláži. Tuláci sa držali tesne pri brehu. Asi v nádeji, že sa im pošťastí nájsť niečo, čo vyplavil príliv. Chlapec už niesol pod pazuchou starú škatuľu, jednu mokrú topánku a dáke laty.

„To je párik!“ šepol Dick Julianovi. „Dúfajme, že sa nám nezložia rovno pod nos. Mám dojem, že ich cítiť aj na diaľku.“

Tí dvaja zašli ešte kúsok ďalej, no napokon sa otočili. A vtom deti s hrôzou zistili, že si to namierili priamo k nim – presne k piesčitém dieram, v ktorých si hovelí –, a usadili sa v ich tesnej blízkosti. Timmy sa rozvrčal.

Chlapec si psa vôbec nevšimal, ale chlap zostal v strehu.

„Podťe, ideme sa vykúpať,“ zahundral Julian, otrávený z tých dvoch. Hnevalo ho, že si sadli tak blízko nich. Veď na pláži bolo miesta habadej – nechápal, prečo im museli vyliezť takmer na chrbát!

Keď sa vrátili z vody, chlap tam už nebol, zato chlapec si pre zmenu lebedil v Georginej diere.

„Vypadni,“ zasipela George a zachvátila ju zlosť. „Dobre vieš, že je to moja diera.“

„Čo raz nájdem, to je moje,“ zašvitoril chalan čudným zvonivým hlasom. „Teraz je moja.“

George sa zohla a nasilu vytiahla tuláka z diery. Hneď bol na nohách a zaujal boxerský postoj. Aj George zaľala päsťe.

Dick bol jedným skokom pri nich. „Počkať, George, nebudeš sa biť, ja to vybavím!“ zvolal a zvrtol sa k zamračenému chalanovi. „Ťahaj! Nemáme o teba záujem!“

Chlapec sa nečakane vymrštil a pästou zasiahol Dicka do sánky. Dick sa zháčil, vzápätí však vyštartoval proti útočníkovi a silným úderom ho zrazil na zem.

„Fuj, zbabelec jeden!“ vyškieral sa strapatý chlapec a držal si boľavú bradu. „Púšťa sa do menších, zbabelec! Pobijem sa s tým prvým chalanom, nie s tebou!“